

телното решение за характера на обединения съюз трябва да вземе **“обединителната национална конференция”**, която да се състои на 17 октомври 1992 г. в столицата и за подготовката на която се излъчва специална **“работна група”**.

Избраната работна група свиква на 19 септември с. г. в Шумен **“консултативна среща”**, на която се избират три комисиии с председатели Асен Колев (Пловдив), Васил Чапразов (Сливен) и Велко Костов (София). Комисиите поемат задължението да разработят основните материали за предстоящата конференция. Формира се и Изпълнително бюро, което да отговаря за подготовката и хода на конференцията. В него влизат: Петър Георгиев - председател, Живко Милчев - секретар, Асен Колев и Васил Чапразов - членове. Насрочва се и втора среща на **“работната група”**, която да обсъжда материалите на 3 октомври с. г., но вече в гр. Сливен.

На срещата в Сливен се обсъждат **два проектоустава**. Единият от тях се изгражда върху идеята за конфедерацията и се докладва от Асен Колев. Другият застъпва идеята за **“единен съюз”** и се докладва от Руси Дечев. На тази среща се обсъждат и организационно-техническите и финансовите проблеми на замислената обединителна конференция. Решава се следващата среща на **“работната група”** да бъде последна и да се проведе на 10 октомври с. г. в София.

Обединителната конференция се провежда на 17 октомври 1992 година в театър “Възраждане”, помещаващ се в Националния дворец на децата (бившият “Партиен дом”, на Димитровски район на София). На нея участват 154 делегати от различни градове и селища на страната. Васил Чапразов докладва проектоустава за единна организация на ромите, а Асен Колев - проектоустава за конфедерация на ромските организации в страната. Това е и **“гвоздеят”** на конференцията. Първият проектоустав се подлага на остра критика, защото водел към едно ръководство, една организация и един лидер, а опитът от ДС “Рома” и М. Романов показал, че така проблемите на ромската общност се оцветяват политически и не могат да намерят плодотворно решение. Вторият проектоустав също е подложен на остри критики, като основният аргумент е, че съхранението на автономността